

[Svend Haugaard]

se restriktioner og barnepigesystem over for de pågældende, og der er bestemt ikke nogen garanti for, at man herigennem har fået bedre vand.

Vi får beroligende at vide, at man da nok må vande kreaturer i åen, hvor man er bredejere, som det hedder. Det er selvfølgelig da dejligt, men hvad med dem, der ikke er bredejere? De har åbenbart ikke lov til ude i deres eng at grave et vandingshul og da slet ikke en brønd til kreaturvanding, uden at man skal have særlig tilladelse til det med papiradministration osv. Heldigvis er der områder i landet, hvor der er masser af friskt og godt vand, og selv i de foregående, tørre somre har vi set, at det ikke har haft nævneværdig indflydelse på mængden af vand i undergrunden. Hvorfor i alverden skal man på de steder have alle disse skemaer og al den administration? Jeg synes, det er synd, at de gode intentioner, som loven indeholder, ødelægges af et ministeriums næsten magiske trang til restriktioner og indgreb, også hvor disse er overflødige.

Modsat er der slet intet i loven om egentlige besparelser eller økonomisering med det sparsomme vand, som vi ødsler uhyggeligt med. Skulle vi ikke i højere grad til at interessere os for det stærke vandforbrug, f. eks. hvor industrierne køler med almindeligt drikkevand? Kan man ikke i højere grad bruge saltvand på disse områder? Det kan være, man kan få nogle industrier, der er bredejere, så at de kan bruge vandet på den måde.

Landbrugene kan jo af gode grunde ikke anvende saltvand. Men de ligger til gengæld i reglen på de steder, hvor der er grundvand nok. Man har set mange steder, at der er ret ubegrænsede mængder af grundvand. Alligevel går der meget, meget lang tid, inden de får tilladelse. Jeg har set halve år, inden landbrug fik tilladelse til at vande deres tørre marker.

Og så er der spørgsmålet om overfladevand. Mange kommuner – jeg ved ikke, om det er alle, men i hvert fald vældig mange kommuner – forlanger ved nydstykning af parcelhusgrunde, at overfladevandet, tagvandet, skal kloakeres i en særlig ledning og ledes bort fra grundene. Vi har prøvet at kæmpe med kommuneingeniører på det punkt dér, men vandet skal ledes bort, selv om det er en meget tør grund, man bor på. Jeg synes, det er fuldkommen meningsløst. Men

man må vel ikke engang opsamle regnvand, hvis man skal tro den foreslåede § 18 af, hvor der står, at overfladevand må ikke indvindes uden særlig tilladelse. Når man nu så gerne vil have mange restriktioner, var det så ikke en rimelig ting, at en kommune skulle ansøge miljøministeriet om at få lov til at lede overfladevand bort fra den tørre grund, som parcelhuset ligger på? Kunne det ikke være rimeligt at se på restriktioner fra den side til en forandring?

Med hensyn til spildevandsnedslivning osv. mener jeg også, man er alt for langsom til at tillade, at naturen selv renser og derved bevarer vandet til grundvand, fremfor at man leder det bort.

Jeg mener altså, man trænger til at se på en økonomisering med vandet ud fra disse synspunkter. Man bør på de steder, hvor der er rigeligt med vand og vil være det mange år fremover, lade være med at indføre for mange restriktioner.

Men det radikale venstre er altså enig i hensigten. Vi er blot skeptiske over for måden at gennemføre hensigten på, fordi man tilsyneladende i ministeriet har meget svært ved at skelne imellem, hvad der er væsentligt, og hvad der er uvæsentligt. Vi er derfor bange for de mange bemyndigelser i loven, fordi det så ofte, har vi set, har knebet med den sunde fornuft med hensyn til bemyndigelsespraktisering.

Arne Bjerregaard (KRF):

Vi har jo planlove om by- og landområder, om sommerhuse og fritidshuse. Vi har planlove om regioner og kommuner. Vi har planer om undergrund og overgrund. Og vi har planlove om grus, sten og sand. Og så skal vi også nu selvfølgelig have en ny om vand. Til sidst må man selvfølgelig spørge, om vi ikke endnu mangler en planlov om luftindvindingsret.

Intet er glemt, og ingen er glemt. Efter lovene må ingen få intet, og ingen må få for meget, heller ikke efter vandloven her. Man kan selvfølgelig blive poetisk og sige: så er der ikke grund til at få associationer, når man læser verselinjen: »Som tørstige hjort monne skrike«, for de associationer må vel ikke kunne forekomme.

Alt under kontrol, og ve min stakkels hund, hvis den ifølge § 18 i dette lovforslag